

Το παράδειγμα τους και το χρέος μας

Barikat

12 Ιούνη 2014. Σε λίγες ώρες συμπυκνώθηκε η στρατηγική του αντιπάλου. 3 εικόνες.

Πρώτη : Το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας με τις ψήφους του ΣΕΒ και των κυβερνητικών υπαλλήλων, εγκρίνει τις ομαδικές απολύσεις στην Ελληνική Χαλυβουργία.

Δεύτερη : Ο Άρειος Πάγος, δίχως να δημοσιεύει το σκεπτικό της απόφασης, αναστέλλει την επαναπρόσληψη των απολυμένων καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών.

Τρίτη: Λίγη ώρα μετά την ανακοίνωση της απόφασης, οι καθαρίστριες και οι φωτορεπόρτερ που καλύπτουν τον αγώνα τους δέχονται τραμπούκικη επίθεση από τα ΜΑΤ στο Υπουργείο Οικονομικών.

Τα κανάλια, που δεν βγάζουν άχνα για τις εργατικές κινητοποιήσεις, παίζουν πρώτο θέμα αυτές τις τρεις εικόνες. Πίσω από τα κροκοδείλια δάκρυα για τους απολυμένους, το μήνυμα σαφές: « Κάθε αγώνας είναι μάταιος. Έχουμε τα κανάλια, έχουμε την κυβέρνηση, έχουμε τους μπάτσους, έχουμε τους δικαστές».

Τέρμα πια στις αυταπάτες.

Για πολλά χρόνια, μια παραδοσιακή πρακτική των εργατικών αγώνων είχε ως τελικό όριο τον εξαναγκασμό, δια της νομικής οδού, των αφεντικών να πειθαρχήσουν στα αιτήματα τους. Αυτή η πρακτική έφερε νίκες κυρίως τις περασμένες δεκαετίες, κατά βάση όχι λόγω της ριζοσπαστικότερης φύσης των δικαστών αλλά λόγω της οργανωτικής ετοιμότητας και των αντανakλαστικών του εργατικού κινήματος. Στα χρόνια του μνημονίου, αυτή η πρακτική έχει βρει όριο.

Αντιθέτως, οι αποφάσεις της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης γίνονται πάντα βασικό επιχείρημα για την ένταση της κυβερνητικής επίθεσης. Πόσες απεργίες έχουν κριθεί παράνομες και καταχρηστικές; Πόσοι εφοπλιστές και επιχειρηματίες έχουν βγει «λάδι»; Είναι λοιπόν πέρα για πέρα αληθινός ο ισχυρισμός του Άρη Χατζηστεφάνου ότι « ελάχιστες επαγγελματικές ομάδες στην Ελλάδα έχουν επιδείξει τα τελευταία χρόνια μεγαλύτερη αναληγσία στον ανθρώπινο πόνο, τόση αδιαφορία για το πνεύμα (αν όχι και για το γράμμα) των νόμων και λιγότερο σεβασμό σε έννοιες όπως ελευθερία και δημοκρατία».

Η ανατροπή δεν είναι δουλειά των ειδικών.

Η 12η Ιούνη, δεν είναι μακριά από την 25η Μάη, τη μέρα που η Αριστερά κατάφερε να αναδειχθεί σε πρώτη πολιτική δύναμη στη χώρα. Κι όμως, η χρονική απόσταση ανάμεσα στις δύο ημερομηνίες είναι αντιστρόφως ανάλογη με το πολιτικό τους πρόσημο. Η νίκη της Αριστεράς και η ήττα της συγκυβέρνησης στις τελευταίες εκλογές παράγει δύο δρόμους. Ο ένας είναι ο δρόμος της ανάθεσης, ο κλασικός τρόπος αντίληψης της πολιτικής για ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας. Ψηφίσαμε ΣΥΡΙΖΑ, ο ΣΥΡΙΖΑ θα οργανώσει την ανατροπή, εμείς θα χαζέψουμε από τις οθόνες μας την κυβέρνηση να πέφτει. Αν αυτό δεν συμβεί τότε

θα βρίσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ, τα συνδικάτα, τους πάντες και τα πάντα για την ανεπάρκεια τους.

Ο δεύτερος δρόμος είναι η δυνατότητα που παρήγαγε αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, για μια ώθηση των κοινωνικών αγώνων. Όσο οι αγώνες στο κοινωνικό επίπεδο παραμένουν χαμηλής έντασης, τότε οποιαδήποτε εκλογική ή κοινοβουλευτική επιτυχία έχει κοντά πόδια. Στη μνημονιακή συνθήκη, η οποιαδήποτε απόπειρα ανατροπής αναγκαστικά εμπεριέχει το στοιχείο της σύγκρουσης στο δρόμο.

Ας θυμηθούμε το καλοκαίρι του 2011, που αποτελεί την πραγματική αφετηρία των κοινωνικών αγώνων στη μνημονιακή περίοδο. Η κοινωνική κίνηση, διέλυσε τους υφιστάμενους συσχετισμούς στο πολιτικό επίπεδο. Το ερώτημα της ανατροπής που τέθηκε τότε, μένει ως σήμερα αναπάντητο. Δεν θέλει πολύ φαντασία να σκεφτούμε ποιός είναι ο ενδεδειγμένος δρόμος για να απαντηθεί σήμερα με απόλυτο και καταφατικό τρόπο.

Σήμερα. Τώρα. Εμείς.

Οι απολυμένες καθαρίστριες δίνουν έναν αγώνα, έχοντας στο πλάι τους μια χούφτα αλληλέγγυων, ηρωικούς φωτορεπόρτερ που καλύπτουν καθημερινά τα γεγονότα και κρατάνε ζωντανή την εικόνα του αγώνα τους. Κράτησαν για πολύ καιρό, σχεδόν μόνες τους, το φάρο της αντίστασης με τρόπο που «έμπειροι» συνδικαλιστές και εργατικά σωματεία δεν είχαν φανταστεί ποτέ. Συγκρούστηκαν σε καθημερινή βάση με την κρατική καταστολή. Κέρδισαν μια δικαστική απόφαση, έχασαν μια άλλη, χαμογέλασαν, έκλαψαν, έφτιαξαν σχέσεις στη βάση της εργατικής και συναδελφικής αλληλεγγύης.

Τώρα είναι η ώρα να δουλέψουμε έτσι ώστε όλος ο κόσμος της δουλειάς να αντιληφθεί την αναγκαιότητα της στήριξης και του βαθέματος αυτού του αγώνα. Να βρεθεί στο Υπουργείο στην κατάληψη τους, να οργανώσει δράσεις αλληλεγγύης σε όλη τη χώρα. Είναι η ώρα για όλο τον κόσμο να νιώσει όπως νιώθουν αυτές οι γυναίκες τόσους μήνες τώρα. Να αντιληφθούμε πώς είναι να νικάς την απόγνωση της απόλυσης μέσα από την ομορφιά του αγώνα, της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας.

Δεν αξίζει σε αυτές τις αγωνίστριες, άλλη μια ηρωική ήττα. Αυτές καθάρισαν τόσο καιρό για μας. Ας καθαρίσουμε τώρα όλοι οι υπόλοιποι γι' αυτές.

*Η φωτογραφία είναι του Μάριου Λώλου